

Tisztelt Címzettek!

A levél megszületése nem véletlen, mint ahogyan a címzettek listája sem.

Ki-ki saját vérmérséklete, játszmákra irányuló éhsége szerint döntse el, segélykérés, elengedés, ne adj uram, valakik irányába burkolt fenyegetőzésre utalás történik a következő sorokban. Már az elején jelzem, az elmúlt, csodálatosnak nem nevezhető több mint egy évet szeretném lezárni a következő tárgyalási napon, vagy előtte. Felfoghatatlan, és értelmetlen harc egy gyermek élete felett, akitől a saját anyja, önmaga érdekeitől, hatalomvágyától vezérelve, elvette a lehetőséget, hogy valamikor is családban, vagy ahhoz közeli körülmények között nőhessen fel. A további küzdelemnek értelme nincs, hiszen a jogszabályi háttér miatt a résztvevők, csak asszisztálni tudnak egy elborult elmével rendelkező nő akaratahoz, amihez én viszont nem kívánok csatlakozni.

Ép ésszel valóban felfoghatatlan több mint egy évet zártam le magamban. Azzal, hogy egy nő, aki tisztán látta, hogy életem nagy küzdelme volt a család és gyermek utáni elmondhatatlan vágy, majd annak végső elengedése, gerinctelenül és szemrebbenés nélkül végigvitte az okosan eltervezett, egy pontos hétvégére redukálható fizikai együttlétek számát, az azt követő terhességet, a szülést, majd a direkt kontaktot kikerülve, barátnőjén keresztüli kommunikációt, miszerint nem szeretné, ha én lennék a gyermeke apja. Rettenetesen aljas, gerinctelen, és majd a gyermek egyszer meghatározza magában a többi jelzőt. Ami ezt követően történt, pedig egyszerűen briliáns, amit remélhetően a gyermekünk egyszer díjazni fog.

Felperes jogi képviselőjétől eltanult, tárgyalóteremben is tökéletesen használható kifejezéssel gyarapodott tudásommal azt tudom mondani, hogy a következő történet egy fikció. Érdekes, hogy ezt a kifejezést egyszer sem kellett az életem során adott időpontig mondanom, vagy meghallgatnom.

Tehát egy fikciós meséből kiragadott, olyan minimális, sokszor háttér információkat be nem mutató részleteket olvashatunk, amik már eddig is elérhetőek lehettek a felperesi oldalon. Történet nagyobb, ütősebb részét nem kívánom itt megosztani, viszont reményeim szerint ez is jól végigvezeti az olvasót azon történeten, melyhez hasonlóhoz, akaratán kívül több apa is főszereplőivé vált. Történetünk valamelyik felültetett apáról és a rendszer görbe tükrének történetéből ragad ki minimális cselekményszálát:

Történetünk sajnos nem egyedi. Főszereplőnk egy a sok olyan apából, akiknek a rögválóság nem ad teret egy gyermekkel kapcsolatos vitában arra, hogy akár egyenrangú lehessen a másik nem képviselőivel. Főszereplőnkben, a felültetett apában, a gyermeke párhetes korában történő elvesztését, valamint anyuka szellemvilággal, gyermekkel kapcsolatos elképzeléseit, annak hangrögzítési rutinját látva, az események sorozatával találkozva, azok szürreális volta miatt, már nagyon hamar kirajzolódott, egy gyermekért küzdő folyamatban, akár egy peres eljárásban, apaként talán a semminél is kevesebbet tud elérni, így a való életet szükséges figyelembe vennie. Kirajzolódott számára, hogy ezt a jogilag lehetséges, viszont morálisan, erkölcsileg felfoghatatlan folyamatot valamikor szükséges lesz a gyermeke elé tenni, hiszen ő, a rendszer tehetetlensége miatt, a valóságtól fényév távolságban fog felnőni. Apuka fejében meg is született egy dokumentált leírat készítésének ötlete, melyet az első perctől kezdődően komolyan vesz. Az ehhez szükséges lépéseket hol lelkesen, hol már csak támogatói unszolására tolja el a végsőig, sok esetben a jogi kiskapukat, szürke zónákat használva, hiszen apuka érzi, tudja, olyanokkal szemben kell ezen küzdelmet végigvinnie, akik bármire képesek, hogy a számukra tökéletesen átláthatatlan rendszert fenntartsák. Apuka hamar ráébred arra, hogy az elképzelése szerint, eredetileg gyermekének szánt leírat, az egymást követő, abszurdabbnál abszurdabb események kapcsolata által kiteljesedik egy rettenetesen szomorú, tehetetlen gyermek élete felett hatalmat gyakorló rendszer gyakorlati működésképtelenségét összefoglaló történetre, mely történethez kezdetben támogatói által, majd az események tragikomédiáját látva, mind média, mind jogi oldalról, napról napra egyre több segítséget kap bel-, és külföldön egyaránt. Mesebeli hősről történetének idővonala mutatja, hogy ez kizárólag fikció lehet, hiszen nagyon messze van minden valóságtól, a valóságban az alább leírt dolgok nem történhetnének meg.

Történetünk apukájának életébe azon nyomorúságos pillanatában lépünk be, amikor már feleszmélt a gyermeke elvesztésének sokkjából, és lefutotta az általa lehetségesnek vélt békülési köröket. Főszereplőnk tanulta anyukától, minden egyes mozzanatát kizárólag dokumentált formában kívánja véghezvinni, hiszen gondolatai szerint gyermekét sosem fogja érdekelni, hogy egy papíron, diktafonon rögzített anyag nem jogszerű, vagy akár még büntetendő is az azzal bizonyított igazság. A gyermeket csak a valódi igazság fogja érdekelni 10-20 év távlatában. Ezen gondolatokkal felvértezve, apuka levélben jelzi aggodalmait, és kér segítséget az adott területen található családsegítőtől, illetve jelzéssel, kéréssel fordul anyuka munkáltatója felé, ahonnan aznap tájékoztatást kap a folyamatról, mellyel egy időben megküldik részére a kivizsgálási folyamat több tíz oldalas belső szabályzatát. Apukánk adott napon visszajelzést kap a családsegítőtől, hogy minden rendben a gyermekkel, és apukának nem kellene a gyermek közelébe menni pár hónapig. Amennyiben látni szeretné a gyermekét, abban az esetben forduljon a bírósághoz, mert ő nem kíván további kontaktot apukával. Apuka nem a körzetéhez tartozik, így semmi köze semmihez. Apuka értetlenül hallgatja a másik felet. Nem érti, hogy amennyiben bármilyen csekély valóságalapja lesz a jövőben jelzéseinek, az nem, hogy nem érdekli az erre kialakított rendszer szereplőjét, helyette a továbbiakban el is zárkózik a kommunikációtól. Sokkos állapotban lévő emberünk többször visszahallgatja az általa hallottakat, de nem érti annak miértjét. Pár nappal később apukánk kézhez kap egy levelet a családsegítő kollégától, melyből megrökönyödve szerez tudomást, hogy ő bizony életveszélyesen fenyegeti az anyukát és annak családját.

Érdekes csavar ez a kezdődő történetben. Anyuka munkáltatója 48 óra leforgása alatt ad hivatalos visszacsatolást apuka részére, miszerint minden rendben, felvetései nem megalapozottak. Mivel apuka többször átolvassa a munkáltatótól megkapott szabályzatot, hivatalos keretek között kérdez vissza, hogy valóban elegendő volt-e az idő a kivizsgálásra, hiszen saját szabályzatuk alapján sem történhet ilyen idő intervallumban a folyamat, mire ismételt hivatalos válasz érkezik apuka részére, melyben megerősítik számára az elsőre is kapott információt, azaz minden rendben, további kérdésekre későbbiekben szükség szerint a bíróságnak kívánnak válaszolni. Az idő múlásával megértik az érintettek, hogy ez a történet itt nem zárul le.

Apukánk fut pár kört anyukával, a családsegítővel, majd annak felettesével, amik mind-mind kudarcba fulladt próbálkozásnak bizonyulnak. Nem belenyugodva a ténybe, hogy csak bíróságon lehet megoldani az ügyet, apuka felkeresi a gyámügyet. Segítséget kér, kéri a felek leültetését. Ez a folyamat ismételten kudarcba fullad, hiszen anyuka erre az időpontra már bírósági eljárást kezdeményez apukával szemben.

Főszereplőnk, a gyámügytől kapott levélből tudja meg, hogy azért függesztik fel az általa kért eljárást, mert apuka, háttér információk nélkül, önmaga kérte azt arra hivatkozva, miszerint szerinte elindult egy kommunikációs folyamat közötté és anyuka között, így bízik a békés megoldásban, másrészt azért, mert anyuka által beadott keresetlevél alapján nem illetékesek az ügyben. Apukánk várja a hivatalos bírósági dokumentumot, hogy legalább a keresettel tisztában legyen. Ezt az értesítést valahogyan apukánk többször sem kapja meg. Amikor erről hetekkel a tárgyalás előtt érdeklődik anyukánál, csak mosolyogva kap választ arra vonatkozóan, hogy anyuka bizony ezt nem tudja, de kapóra jött számára a találkozás, így vissza is adja apukának a családi háza kulcsát. Apukánk tudja, hogy lépnie szükséges. Magánnyomozókat fogad. Felkeresi anyuka szellemi vezetőjét, akitől megtudja, hogy az ördöggel megszállt embereket bármi áron el kell távolítani az adott személy életéből. Mivel apukánk úgy keresi meg anyuka szellemi vezetőjét, hogy ő hisz ebben a világban, de a másik fél nem, így többszöri megerősítést kap, hogy mindegy a gyermek kora, egy ilyen személy mellől el kell távolodni. Szellemi vezető eltávozik a sokadik dimenzióba, és megkérdezi istent/jézust/bárkit, hogy apuka megfelelő jelölt-e erre az útra. Adott pillanatban, szemben ülve az isteni vezetővel, apuka egyszerűen azon filozofál, hangosan nevéssen, vagy sírjon ettől az elmebeteg világtól.. Ezt követően főszereplőnk felajánlást kap, hogy részt vehet a szellemi vezető következő képzésén, hiszen ha tudná használni a szellemi vezető által is érzett, belőle sugárzó energiát, akkor meg tudta volna menteni a kapcsolatot. Ezt csak tőle tudja megtanulni, mint ahogyan az anyukához hasonló követői is tették azt. Azt követően akár vissza is szerezhetem a párom, gyermekem, mert akkor már tudok békét varázsolni. Nem mellékesen ez egy nagyon jól jövedelmező dolog tud lenni. Szellemi vezető elmeséli apukánknak, hogyan tart ott, ahol tart. Milyen életúttal rendelkezik. Hogyan gazdagodott, hogyan próbálták az évek alatt lebuktatni szomszédok, ellenzők, de mindent sikeresen kijátszott, túlélt. Jelenleg azért gyógyít ott, ahol, mert egyszer már majdnem elbukott. Ekkor minden ingatlanát eladta, és új helyen, az addigi hatóság látóköréből kikerülve működteti praxisát. Apukánk addig sem értette, hogy egy olyan anyuka, akinek értelmi világa szerint egy betegséget sem tud orvos gyógyítani, ezért kért pl. segítséget a lelki vezetőtől egy 1 napos gyermekekre, az hogyan és miért gondolja azt, hogy miközben önmaga és vezetője is képes halálos betegségeket gyógyítani, szerveket visszavarázsolni, aközben akár 20 oltást is beadatna magának pl. a COVID miatt, mert az az ördög műve. A hallottaktól lesokkolt apukánk nem érti, hogy amennyiben igaz az anyuka és a kuruzsló által kitaposott út, abban az esetben miért gyógyítható a rák, miért varázsolható új szerv egy emberbe, miközben ők maguk rettegnek egy influenza változattól. Nem érti azt sem, miért nem kapnak jelzést az éterből arra vonatkozóan, hogy itt bizony olyan féllal állnak szemben, aki nem hisz, és nem is akar hinni az általuk képzelt világban. Apuka tisztán látja, hogy egy nem is annyira rejtett, beteg emberek megvezetésére kiépített nyereszkesedés zajlik előtte, így egyeztet nyomozókkal, jogászokkal. Felderíti a szellemi vezetőnél megforduló pacienseket. Apuka, a peres eljárás indítása előtti napokban találja meg a postaládájában a bíróság által kézbesítettnek könyvelt, adott pillanatban már sima levélként érkező idézést, keresetet. Apuka megértette anyuka hetekkel azelőtti mosolyát és mondatát, hiszen azon időpontra lejárt az ellenkereset benyújtásának határideje. Főszereplőnk ezt követően egy négy napos ünnepet magában foglaló hat nap alatt oldja meg saját jogi képviselétét és az ellenkereset beadását.

Történetünk ebben a pillanatban nagyon reménytelennek, és kilátástalannak tűnhet az olvasó számára, de apukánk már tudja, anyuka totálisan ki akarja ütni őt gyermeke életéből, így veszténivaló nélkül teheti, amit akar. Megfogalmazódik benne a mindent vagy semmit elképzelés, mely alapján első lépésként azt tervezi, feljelenti a kuruzslót. Jogi támogatói ellenzik a feljelentést, mert biztosak benne, hogy egy ilyen szerteágazó szervezetbe nem érdemes beleállni. Apuka egy jogász ismerőse egy vacsorában és egy üveg italban fogad apukával, hogy a feljelentést követően több fronton fog támadást kapni. Többek között biztos benne, hogy az ismerten férfiellenes Patent egyesület záros határidőn belül megjelenik majd anyuka oldalán. Olvassuk és értsük, főhősünk életében nem hallott még az ismerőse által említett egyesületről, így apuka mindent egy lapra tesz és feljelenti a kuruzslót. Az első perfelvételi napon apuka lehetőséget kap arra, hogy a gyermekkel lehessen kettesben. Anyuka önkívületi állapotban ellenzi azt. Jelezve, hogy nem szeretné az apukát a gyermek közelébe engedni, mert az kárt tesz benne azért, amit ő az apával tett. Apuka többször meghallgatta ezt a rögzített mondatot és tanulva az előzőekből, felkeresi a családsegítőt. Tájékoztatja a helyzettel kapcsolatban. Kéri, ne avatkozzanak be, mert biztosnak veszi, anyuka azonnal minden felületen támadni fogja őt. Családsegítő tájékoztatja főszereplőnket, hogy anyuka már kereste, és kérte, tegyenek valamit, mert ő nem támogatja, hogy a gyermek az apával legyen. A családsegítő kolléga elismeri, hogy nem járt el korrektül, amikor nem kívánt apukával egyeztetni a per előtt. Elmeséli azt az apukának, hogy számára is tiszta volt, hogy anyuka azt sem szeretné, ha ő lenne a gyermeke apja, mint ahogyan azt is, miszerint anyuka úgy állította be apukát, hogy egy agresszív, bántalmazó ember. Emiatt támogatta anyuka elszigetelődését. Apuka legnagyobb megdöbbenésére családsegítő közli vele, hogy a családsegítő, a gyermek 6 hónapos koráig jogilag nem is tehet mást, mint hogy anyuka érdekeit nézi. Ő csak azt teheti, amit az anya kér. Családsegítő megígéri apukának, hogy elmegy a bíróságra és ott is elmondja mindazt, amit adott időben apukának. Mindeközben anyuka nagyon okosan, minden lehetőséget kihasznál, hogy gátolja a normális kapcsolattartást apuka és lánya között.

Apuka felkeresi a védőnőt, hogy információt kapjon a gyermekéről. Védőnő közli apukával, hogy tudja kicsoda, de nem érdekli. Nem kíván információt adni. Apuka bepanaszolja ezt az eljárási folyamatot.

A rendőrség, mivel apuka nem károsult, károsult hiányában nem folytatja le a szellemi vezető elleni eljárást. Nem hivatalosan, nyomozó, ügyész sajnálatát fejezi ki apukának, hiszen a rendszerben lévők szerint sem megfelelő a jogi szabályozás. A kiskapuk pedig véleményük szerint sem véletlenül vannak meghagyva. Apuka elszánt, így megtalálja a módját, hogy ezen elmebeteg rendszer részese lehessen. Belelásson annak működésébe, és belső emberként tudjon beszélni annak minden elképzelést felülmúlóan mérgező működéséről. Megdöbbenésére, a rendszer annyira biztos abban, hogy nem lehet fogást találni rajta, hogy főhősünk számlát kér, és számlát kap a hivatalosan nem is létező képzésről, mely elektronikus számla bármikor nyomon követhető. Érezzük, későbbiekben ennek is jelentősége lehet.

Anyuka jogi képviselőt cserél. Apuka perébe megérkezik a Patent egyesület egy jeles képviselője. Apuka nem kis meglepetésére mind médiából, mind jogi berkekből kikerülő támogatói egységesen hasonlókat kérdeznek tőle. „Fizikailag bántottad?, Fenyegetted anyukát? Bántottad a kuruzslót? Apuka rájött, hogy már az egyesület említése is megbélyegzi őt, mint valami bűnözőt. Apuka nem érti, hogy amennyiben a támogatói, azok kollégái, hasonló rossz véleményt fogalmaznak meg említett egyesülettel szemben, úgy miért nem zár össze a szakma azok körül? Adott időpillanatban megfogalmazódó kérdésére apukánt későbbiekben több egyértelmű választ is kap.

Mikorra történetünk időben ide ér, addigra a családsegítő kolléga már nem dolgozik a területen, így idézésre sem jelenik meg a bíróság épületében, mint tanú. Védőnőt megrovásban részesítik, mert nem végzi korrektül a munkáját. A cselekményi számba több, főszereplőkhöz hasonló helyzetben lévő apuka története is csatlakozik az ország több pontjáról, így már látható, hogy apukánk nem egy elszigetelt, egyedi eset a rendszerben. A történetek háttere miatt főszereplőnk támogatottsága külföldön is kezdi kinőni a kezdeti fellángolás adta tettvágyat. Apukánk és támogatói szembesülnek az emberi gyarlóság majd minden fokával, így, mint minden történetben olyan problémákkal szükséges megküzdniük, amikkel előre nem számoltak. A résztvevőknek rá kell döbbsenniük, hogy a legnagyobb gond a rendszerben, a rendszert üzemeltető, a rendszert fenntartó, illetve a rendszer konszolidációja ellen lobbizó kapcsolati tőkében van, amit szükséges legalább addig kikerülniük, amíg elérik azt az állapotot, ahonnan már nem tudják nyomtalanul eltüntetni addigi munkásságukat. Apukánk már saját bőrén érzi, ez a feladat emészt fel mind a befektetett energia, mind a befektetett tőke nagy részét. Ezen a ponton csak bízhatunk benne, hogy nem lesz olyan résztvevő, aki beépült, szivárogtatna, vagy átállna.

Apuka annak tudja be a második perfelvételi napra tett, anyuka által benyújtott keresetet, hogy az új jogi képviselője felhívta anyuka figyelmét, nem lehet az eredeti kreténsséggel végig tolni a pert, mert az bizonyosan vereségbe torkollik majd.

Anyuka annak ellenére peren kívüli folyamatot indítványoz, hogy minden lehetőséget kihasznál az apa gyermek kapcsolattartás megnehezítésére. Apukánk ismét bízik, hogy a gyermek normális körülmények között nőhet fel, ezért támogatja a folyamatot. Mindeközben a főszereplőnkkel együttműködők újabb színteret találnak a problémák külföldön történő bemutatásának.

Apuka munkáját, családját feláldozza azért, hogy a számára biztosított időpontokban lássa gyermekét. A kapcsolattartások alkalmával anyuka okosan, szisztematikusan érezteti apukával, hogy ő egy senki, a rendszer biztosította hatalmánál fogva, felette is ő uralkodik. Közös álláspontot nem támogatva halad egyeduralmának biztosítása felé.

Mindeközben főszereplőnk megszerzi a számlával lefedett, nem létező, szellemsebész képesítést. Már látja a rendszert, ami meg is nyílik előtte, hiszen már ő maga is a felső tízezer tagja. Nos, nem abban a maradi világrendben amire számítunk, hanem az azon túlmutató, szellemi elitben aminek anyuka is tagja. Apuka megérti, hogy azért felső tízezer, mert a rendszer tagjainak saját bevallása szerint 6-9 ezer fő közé tehető azok száma, akik ezzel keresik kenyerük teljes, vagy kiegészítő részét. Már nem is csodálkozik azon, hogy a megkeseredett, megcsalt, elhagyott, vagy éppen GYED, GYES alapon otthon lévő nőkön kívül minden szint képviselteti magát ebben a betegeket lehúzó vagy önámító rendszerben. Azért, egy valami mégis megrökönyödést kelt apukánkban. A tény, hogy vezető kormánytisztviselői szinten is talál szellemi vezetőt, sok, korábbi kérdésére is választ ad. Apuka saját bőrén érzi, miért is jelezték számára ismeretlen emberek hónapokkal korábban, hogy ne akarjon olyan dologra fényt deríteni, amibe gyorsan bele lehet buktatni bárkit.

Közvetítői eljárás alkalmával apuka számára tiszta és világos lesz, hogy adott eljárás kizárólag azért szükséges, hogy anyuka el tudja mondani a bíróságon, ő megtette, amit lehetett. Apuka sokadik alkalomra is döbbenet hallgatja vissza anyuka mondatait, melyből árad a gyűlölet, hatalomvágy, felsőbbrendűség. Érthetetlennek tarja anyuka beszűkült valóságtudatát. Sokkolja, hogy anyuka például egy olyan mediatori kérdésre, miszerint szerinte miért esik rosszul apukának, hogy nem láthatja a gyermeke első mozzanatait, mint felállás, első lépés még videón sem, anyuka válasza, nevetve annyi, hogy nem is érti, mi ezzel a baj. Többszöri kérdésre sem. Apukánk ül. Hallgatja a totálisan elmebeteg reakciókat mutató anyukát. Sokadik alkalomra is megdöbbenve hallgatja egy regnáló bíró szavait, mely szerint nem szívesen vinné apuka ügyét, mert számára nem lenne elegendő a jog által biztosított lehetőség ebben a perben. Apuka ül, és hallgatja egy olyan ember szavait, aki a rendszer része, de közben tehetetlen abban, hogy a gyermek körülményei megváltozzanak. Szürreális képet fest főszereplőnkben az a tény, miszerint ugyan az a segítő szándékú személy közli vele, jelen szabályozásban irreális apuka elképzelése arra vonatkozóan, hogy akár csak közös felügyeleti joga legyen a gyermeke felett. Az egyenrangúságról pedig szót sem érdemes ejteni. Apukánk mostanra megértette, kizárólag saját maga, a meglévő rendszer margóján mozogva tudja megoldani gyermeke gondját.

Főszereplőnk őszintén elmondja milyen lépéseket tett és tesz, hogy a rendszertől függetlenül nyomot hagyjon a gyermeke életében arról, miért is nem élhet családban. Talán a sorok között olvasva egy kis akaratlan mosolyt vehetünk észre magunkon, hiszen érezhetjük azt, hogy apuka kitarulkozása nem a véletlen műve. Azzal talán szeretne valamit elérni, ami idővel fog csak kirajzolódni számunkra.

Apuka reményei szerint emlékszünk még arra, hogy anyuka munkáltatója milyen hivatalos válasszal engedte őt útjára. Anyuka tökéletes megelégedéssel, büszkeséggel eltöltve mondja el a résztvevőknek, hogy egy jó ismerőse megállította a munkáltatói kivizsgálási folyamatot, így azt a munkáltató nem folytatta le. És ez nagyon jó, mert akkor mindenre kiterjedő vizsgált indult volna ellene, ahol nem egy dolog miatt kerülhetett volna kellemetlen helyzetbe. Apuka felidézi magában a munkáltató által kapott iratok tartalmát, melyben többszörösen megerősítik számára a vizsgálat folyamat tényét és annak meglétét, megnyugtató lezárását. Főszereplőnk érzi, hogy ismételten, kézzel fogható bizonyítéka van arra, hogyan sikerül egy embernek megakasztania egy nemzetközi szervezet által kitalált és működtetett, csalásra, sikkasztásra, egyéb szabálytalan eset felderítésre felállított szervezetet, folyamatot. Látja, hogy egy olyan jogi csoport kollégái szegik meg a saját szabályozásukat, akiknek az lenne a feladata, hogy a hasonló eseteket felderítsenek, megakadályozzanak. Apukánk dilemma előtt áll. Megtegye az erkölcsileg és morálisan szükséges lépéseket, vagy várakozzon, várja meg a további fejleményeket, és annak függvényében cselekedjen. Ez a tétova semmittevés nem tarthat sokáig, hiszen gyermeke időről időre, étlen, szomjan tölti idejét vele, mivel anyuka kérésre sem engedi a kapcsolattartások alatt itatni, etetni a gyermeket. Apukánk úgy érezte, ha nem szeretné, hogy szenvedjen a gyermeke, illetve meg szeretné őrizni méltóságát, abban az esetben nem szabad a gyermek közelébe mennie a következő tárgyalási időpontig, mely tárgyaláson bár egyelőre nem tudja, több érdekes ténnyel is szembesülnie kell. El kell fogadnia, hogy anyuka családja szerint teljesen rendben lévő tény például, hogy apuka a gyermektől és anyukától távol, a bejárat mellett elhelyezett kanapén lakhat, mert a gyermeknek az anya mellett a helye és az apa csak kiszolgáló személyzet lehet. Elgondolkodván a hallottakon apukánk már érezte, talán nem véletlenül tartotta magát cselédnek egy fentebbvaló nő mellett. Apukánk megerősítést kap arra vonatkozóan is, hogy anyuka a tőle igényelt, és igényelni kívánt havi juttatást nem a testvére és annak családjára költi, ahogyan az anyuka testvére sem kap tőle pénzügyi támogatást. A várt tárgyalás, a főszereplőnkre vonatkoztatva ismét eredménytelenül zárult. Főszereplőnk értetlenül áll a tény előtt, hogy majd egy év távlatában semmilyen döntés nem születik és az anyuka úgy húzza az időt, ahogyan szeretné, hiszen számára ez az állapot ugyan úgy megfelelő, mint a leendő döntés. Apukánk meghozza az eddig halogatott döntését mely alapján támogatói, a megfelelő csatornákon keresztül, a munkáltató operatív csapatát kikerülve, megkeresik a tulajdonosi kört. Tájékoztatják őket a helyzetről, az abszurd folyamatokról, és arról, hogy apukánk szeretné ezt a nyilvánosság elé tárni. Ebből kifolyólag lehetőséget kíván adni a tulajdonosi körnek, hogy ne csak akkor, és ott szembesüljön a tényekkel. Ezáltal meg tudják hozni a megfelelő döntéseket, amiket már lehetőségük lesz bemutatni, mint megnyugtató megoldás. A történetben talán ez az első olyan pillanat, amikor főszereplőnk azt érzi, nem csak korrupt rendszer létezik. Az informáltak, a teljes megdöbbenést követően, látva az alátámasztott állításokat, egy nem hivatalos külső eljárással feltérképezik az esetet mind a történetek, mind a résztvevők tekintetében. Elemzést folytatnak, hogyan volt lehetséges egyáltalán végigvinni ezt tettet. Főszereplőnk tisztában van vele, hogy ez inkább szól annak a ténynek, miszerint jobb az esethez kapcsolódó kollégákat számon kérni, lépéseket hozni ellenük, mint figyelmen kívül hagyni azt, hiszen abban az esetben egy komplett céghálózat alkalmazottjai kezdenek kételkedni adott folyamat életképességében. Apuka kérésre, hivatalosan erről nem tudnak mindaddig, míg nyilvánosságra nem kerülnek az ezzel kapcsolatos anyagok. Természetesen ettől függetlenül a háttérben megteszik a szükséges lépéseket, hogy több ilyen eset ne következhesen be. Apuka ezen időszakban ismét több, apukát féltő megkeresést kap idegenektől, melyek közös pontja, hogy bizonyos dolgokkal nem szabadna foglalkoznia, bizonyos környezet ártalmas lehet az egészségre.

Anyuka állításai, miszerint nem támogatja testvérét és családját, pár perc alatt bárki számára bizonyítottan cáfolható. Léteznek olyan felületek, melyekhez állampolgárként is hozzá lehet férni, így apuka innen tudhatja, hogy anyuka testvére építkezik 1/1 tulajdoni hányaddal rendelkező ingatlanán, mint ahogyan azt is megtudhatja, hogy anyuka testvére milyen bevallott jövedelmekkel rendelkezik. Ez alapján, jelenleg csak apukánk számára érthetetlen egy támogatás nélküli építkezés kivitelezése, vagy adott életszínvonal fenntartása.

Apuka a nyár folyamán dokumentál egy anyuka által, síró gyermekkel a karjában végrehajtott, 23 percet felölelő ordibáló mutatványt, melyet ő csendben végighallgat, és közben a saját, önmagában kavargó érzéseire koncentrál. Egyrészt továbbra sem érti mit művel egy anya a gyermekével. Másrészt nem érti, hogyan lehetséges egyáltalán az, hogy ezt egyáltalán megteheti a gyermekével. Apukánk áll, hallgat, és azon gondolkodik, hogy ott egy anyának nevezett, minősíthetetlen valaki, aki a gyermekét sem képes maga elé helyezni. És eközben elérte, hogy a rendszer, a közvélemény szerint a másik fél legyen a fenyegető, agresszív valaki, akitől meg kell védenie a gyermeket. Apukánk áll, mered maga elé. Kavarognak gondolatai, nézi az ordítózt, síró gyerekkel a kezében. Nézi azt a mára teljesen elmebeteggé vált valakit, aki egy személyben megcsúfolja az anyai lét minden sztereotípiáját. Hallgatja az ordító gyermeket. Végigfuttatja a lehetőségeit. Tisztában van azzal, hogy a rendszer kizárólag arra képes, hogy apukát meggyőzze, ne legyen olyan, mint az anyuka, miközben bízik abban, hogy apuka mindig, minden körülmények között kontrollálja önmagát, megtörik, elfogadja, hogy ő egy jogtalan senki, és behódol. Apuka érzi, hogy mint ahogyan eddig, ezt követően sem érdekli a jog azon része, ami sem erkölcsileg, sem morálisan nem igazodik az igazsághoz, vagy nem képes a gyermek érdekeit nézni. Érzi, hogy valamit tennie kell. Anyuka ordít. Gyerek sír. Apukánk, a helyzetből egy tizedmásodpercnyi érzés hatására ismételten elengedi a külső tényezőket és önmagára irányítja figyelmét. Amit lát, az megdöbbeneti, hiszen apukánk ott áll az ajtófélfának támaszkodva, feszült idegekkel, ökölbe szorított kezekkel, és fejben azt mérlegeli, hogyan üsse úgy meg anyukát, hogy az, olyan formában terüljön el a földön, amely formában a gyermeke nem sérül.

Mikor ez a felismerés megszületett benne, azonnal megindul a kijárat felé, miközben normál hangmagasságon közli az ordítózó anyukával, hogy ezt ebben a formában nem kívánja tovább folytatni, és a per folytatásáig nem kíván megjelenni.

Nem mondja el a miértet, mert tudja, értelmetlen dolog lenne. Hazafelé úton csak arra tud gondolni, hogy mégis jól működik ez a rendszer, hiszen egy apa képes elengedni a gyermekét csak azért, mert valóban nem lépi át azt a határt, amit rendszer elvár tőle.

Apuka történetébe nem fér bele, hogy sok oldalon keresztül alátámassza anyuka hazugságait, hiszen tételeken megteszi azt beadványaiban. Sajnálatos módon csak olyan formában, mértékben és minőségben, amit jogilag tehet. Nem szeretné alátámasztani, hiszen adott perben senkit nem érdekel, hogy anyuka valóban gerinctelen-e, ahogyan az sem, hogy kitervelt játék áldozata lett-e apuka. Tudja, amennyiben ki is derül, abban az esetben sem kerül közelebb céljához. A gyermek életét befolyásolni ezen keretek között nem tudja. Nem ördögtől való, hogy nem kívánja kitergetni lapjait, mivel azt kizárólag a nyilvánosságnak szánja. Főszereplőnek az anyagot ismerők jelezték, annak megszellőztetése biztosan fog 11 darab feljelentést generálni számára, ami 3-6 további feljelentést vonhat magával.

Apuka megértette a felelősségét. Teljes mértékben elfogadja azokat a szankciókat, amikkel a rendszer büntetheti azért, amiért megmutatja, milyen valóságtartalma van egy-egy hasonló küzdelemnek, illetve azt, hogyan fonódik össze minden terület. Milyen csekély figyelmetlenség, félre nézés, stb. szükséges ahhoz, hogy valakit el lehessen tiporni mind szülői, mind emberi létében.

Apuka összegzi az elmúlt több mint egy évet. Nagyon büszke arra, hogy olyan nemzetközi támogatói háttér alakult ki mögötte, amiről álmodni sem mert volna. Nagyon büszke arra, amit ezen háttérrel elért. És természetesen rettenetesen csalódott és szomorú, hogy a gyermekéért küzdve, olyan rendszerszintű problémákba ütközik, amiket nem lehet rövidtávon megoldani. Felrémlik benne egy csodálatos, már-már Nobel díj gyanús környezettanulmány, amiből megtudhatja, a gyermeknek család helyett kiemelkedően fontos a társadalmilag is elvárt keresztény környezet. Főszereplőnk, valahol ismét érzi, ismét egy pozíciójára alkalmatlan, vallási fanatikussal van dolga, aki alkalmatlan, hiszen képtelen elkülöníteni a munkáját elvakult hívségétől. Apuka, az eldugott, napi szinten szükségtelen passzív tudatában talál erre vonatkozó információkat, amik mint képes könyv lapjai nyílnak meg belső szeme előtt. Egy vallás, ami hatalomvágytól vezérelt, keresztes háborúknak csúfolt népihit által keletkezett, egy vallás, melynek vezetői között, bizonyítottan nagy számban fellelhetőek a gyermekekkel fajtalanokodók, egy ezen tényekkel nem foglalkozó vallás, ami évről évre zsugorodik. Megnyílik szeme előtt egy saját neméhez vonzó jogalkotó, aki alkotmányt írva üldözi a hozzá hasonlókat. Bevillan számára egy társadalmi normákat kialakító, milliós egyedet tartalmazó, gyapjas nyáj...., már majdnem meggyőzi magát, hogy teljesen haszontalan mindaz, amit az elmúlt időszakban letettek az asztalra, de ebben a pillanatban, egy izgága szűnyeg felébreszti főszereplőnk, így a mese vége, a teljes történethez hasonlóan képzeletünkre van bízva. Ez a szórakoztató, vagy unalmas mese, csak, és kizárólag fikció, és minden, bárkivel, bármivel összefüggésbe hozható esemény, észrevétel, tény, csak a véletlen műve.

Akárhányszor olvasom fenti mesét, minden alkalommal úgy érzem, ez akár az én történetem is lehetne, hiszen hasonlóan elmebeteg dolgokkal találkoztam miközben a gyermekem próbáltam kimenteni egy elvakult kommunából.

És akkor az, amiért feltartottam a tisztelt címzetteket. A mesében szereplő apukához hasonlóan, jómagam sem kívánok egy olyan rendszer által generált követelményt támogatni, ami kizárólag csak az anyát tekinti szülőnek, miközben az a szabályozások megkötésében csak asszisztálni tud ahhoz, hogy jogilag dokumentált legyen egy anyuka fentebbvalósága. Sajnálatos módon Önmagam is szeretném megőrizni emberi méltóságomat azzal, hogy felperest egy-egy megnyilvánulását követően nem segítem jó esetben csak 8 napon túli ágyynyugalomra. Ez a jelenlegi szabályozási környezetben sajnálatos módon, kizárólag az Önmegtartóztatásomon múlik. Szomorú, hogy egy ember képes elengedni a gyermekét csak azért, hogy megfeleljen a társadalmi normáknak, és ne önbíráskodjon egy olyan ember felett, aki jogilag elfogadottan, bármilyen szinten árthat a saját gyermekének.

Senki nem gondolhatja komolyan, hogy az elmúlt, több mint egy évben nem tettem lépéseket ennek a folyamatnak a megfékezésére. Meglepetésekkel tele időszak vár még felperesre és rám is, hiszen a múltban hozott egy olyan döntést, ami indikált és ezt követően is indikálni fog bizonyos reakciókat, amikkel szembesülnünk szükséges. Felperes jogi képviselője kérdéssel fordult felém. Érdeklődése arra irányult, miért akarom tönkretenni felperest és családját. Továbbra is tartom magam ahhoz, hogy nem kívánom tönkretenni, hiszen tetteivel, nyilatkozataival, tényekkel alátámasztva, lassan, de biztosan felperes önmagát teszi tönkre. Legnagyobb bánatára, magával rántva azokat is, akiket nem szeretne. Részemről pedig csak annyit tudok mondani, az én világomban nincs olyan, hogy valaki csak azért tesz meg valamit, mert tisztában van azzal a ténnyel, miszerint jogilag büntetlenül megteheti azt. Én, Önmagához hasonlóan, csak összekötöm a feleket, kommunikációs csatornát biztosítva számukra.

Hosszú családi beszélgetések következtében, a család kérésére úgy határoztam, figyelmem és energiáim ezt követően a valódi családomra, leendő feleségemre, annak gyermekére, illetve születendő közös gyermekünkre koncentrálok a jövőben. Ez alapján elfogadom felperes beteg elmével megszült döntését arra vonatkozóan, hogy szeretne kiiktatni a gyermekem életéből. Nagyon jól tükrözi ezt az elképzelést felperes 2022 szeptemberi keresete. Felperes hozott egy döntést. A döntésének következményeit a gyermeke és környezete viseli. Sajnálom a gyermekem, de jelenleg annyit tudok tenni érte, hogy a közös otthonunkban mindig is fenntartunk számára egy üres szobát, mely csak arra vár, hogy ő, idővel öntudatra ébredjen, köszönje meg az anyja addigi tetteit, és azt követően köztünk, abban az általa kialakított szobában találja meg a boldogságát a testvéreivel közösen.

Jogi képviselőm legutolsó tájékoztatása alapján a rendszert nem érdekli sem anyuka, sem apuka akarata. Az a gyermek érdekeit köteles figyelembe venni. A rendszerben lévők feladata a felek közötti közvetítés, illetve út találása arra, hogy a gyermek lehetőség szerint ne veszítse el szüleit. Sajnos ezt az elmúlt több mint egy évben nem így tapasztaltam, de legyen ez az én problémám. Természetesen nem személyekről beszélek, hiszen mind a jogi képviselőm, mind a bírói, mind közvetítői oldalról pozitív tapasztalatokat szereztem. Ebből a mondatból kiindulva, a következő, részemről szokás szerint nem hivatalos környezethez illő nyilatkozatom szalonképpé tételéhez kérem a saját jogi képviselőm segítségét. Szeretném kérni a másik fél jogi képviselőjét is, hogy a közvetítés útján felperes oldaláról is induljon el ez a folyamat, hiszen eddig számomra annyi előnye volt a perben jogi képviselőket fogadni, hogy nem egyedül ülünk a tárgyalóteremben, egy olyan perben, aminek nem is kellene léteznie.

Elfogadom felperes eredeti keresetét, mely szerint kizárólagos felügyeleti jogot kér a gyermek felett. Elfogadom, hogy nem kér gyerektartást. Mivel ennek a pernek léteznie sem kellene, ezért kérem a perköltségeim megtérítését. A gyermekemre fordítva ennek az összegnek több haszna lesz. Kérem, a tőlem, vagy családomtól, gyermeknek ajándékozott, jutatott vagyon vagyonkezelési jogának részemre történő meghatározását, hiszen nem kívánok a gyermekemtől elzárkózni ezen a téren, viszont nem felperes családjának szánom ezeket a vagyoni javakat. Kérem a feljogosítást arra vonatkozóan, hogy felperes engedélye nélkül kérhessek a gyerekekről információt bölcsődétől, óvodától, iskolától, egészségügyi szereplőktől, és minden gyermekkel kapcsolatba kerülőtől. Amennyiben sikerül olyan álláspontot kialakítani, ami alapján nem szükséges több alkalommal megjelenem a bíróságon sem, úgy kérem, jelezzék azt felém, hogy magamban pontot tudjak végre tenni erre a csodálatos ügyre, hogy felperest remélhetően véglegesen ki tudjam törölni az életemből.

Kérem felperest, gondolja végig ezt a lehetőséget.

Érdeklődve várom, hogy ez az információhalmaz milyen irányba mozdítja el a rendszer szereplőit, hiszen bármilyen irány következik, az ismételten érdekes lenyomata lesz annak.

Felperes a saját hatalmának biztosítására, esetleg testi épségének feltétele miatt, fenti felajánlás elfogadásával gyermeke életminőségét szűkíti be véglegesen, vagy a gyermek érdekeit nézve megkockáztatja, hogy eddigi hozzáállásának folytatása esetén a másik fél egyszer kilép a társadalmi és jogi normák szabta keretek közül, és felvállalja majdani tetteinek esetleges büntetési tételeit.

Felperes több mint egy éve rettegve jelezte, hogy alperes kárt fog tenni a gyermekben, ezért nem akarja, hogy a gyermek vele legyen. A jogalkotás említésre sem méltatta felperes jelzését, mintahogyan azt sem, amit alperes jelzett. Sajnos a valóságban működő gépezet képtelen volt ebben bármi prevenciós lépést tenni. Csak a felek ép eszére bízta azt, hogy a gyermeknek, vagy bárkinek kisebb, nagyobb, esetlegesen végzetes baja származzon jó esetben egy, rossz esetben két elborult elmével csörtéző fél között. Mindenképpen tanulságos lesz látni, hogy ez a gépezet hogyan kezeli le a fenti nyilatkozatot, helyzetet. Amennyiben a gyermek érdeke alapján közelítik azt meg, abban az esetben az, hogy a felperes hatalomvágya miatt gyermeknek minden kapcsolata megszűnik a másik szülőjével talán nem a legjobb a gyermekre nézve, mint ahogyan az sem, hogy a rendszernek tudomása van arról, hogy alperest ideig-óráig, kizárólag saját kontrollja tartja vissza az önbíráskodástól, azaz a felek további kontaktja sem egy jó irány a gyermek szempontjából. Prevenció alapon eltiltja alperest felperestől és a gyermekétől? Csak a felperestől? Mennyit fog érni egy ilyen jellegű szabályozás, amikor a gyermekkel kapcsolatos események miatt bármelyik félnél elveszik a jelenleg sem ideális kontroll? Hagyja a folyamatot, ahogyan eddig tette, és egy esetlegesen bekövetkező tragédia esetén a közvélemény útba igazítása céljából a médiában egyik oldalról lekezelik a szokásos „Egyedi, sajnálatosan kirívó eset”, míg más, nem hivatalos vonalak, egyesületek oldaláról a „Sajnos nem egyedi eset, további szigorítás szükséges a nők javára” magyarázattal? Semmiképpen sem feledkezhetek meg azon esetleges lehetőségről, miszerint gyors és hathatós lejárata, megbélyegzés, kiforgatás szereplője lehetek a közeljövőben, aminek egyenes következménye a többi lehetőség megszűnése. Sajnálatos módon, ebben a történetben mára már nem létezik olyan opció, amiben a közösen, boldogan, felelősségteljesen szavak együtt, önmagukban szerepelhetnének.

Továbbra is bízva valamilyen közös álláspontban,

Üdvözlettel,

Pelyhe József